
БЕЛЕШКА О АУТОРУ

СТАНОЈЕ СТАНОЈЕВИЋ (Нови Сад, 1874 – Беч, 1937), историчар и први српски енциклопедиста.

Правне науке студирао је у Бечу, а међу професорима су му били чувени научници Ватраслав Јагић и Константин Јиричек. Докторирао је 1896. одбраном тезе *Биографија Стефана Лазаревића од Константина Филозофа као историјски извор*, коју је В. Јагић уврстио у свој *Архив за словенску филологију*. Усавршавао се у Немачкој, Русији и Турској. Код Фјодора Успенског и Карла Крумбахера је обогатио знање из византологије.

Током 1898. и 1899. ради у Руском археолошком институту у Цариграду где је био и професор у српској гимназији. За доцента српске историје на Великој школи изабран је 1900, а 1905, када је Велика школа прерасла у Београдски универзитет, изабран је за ванредног, а 1919. за редовног професора Народне историје. За дописног члана Српске краљевске академије изабран је 1905. године а 1920. за редовног члана.

Написао је више дела из српске историје: *Византија и Срби*, 1906; *Историја српског народа*, 1908; *Историја Босне и Херцеговине*, 1909; *Студије о српској дипломатици*, 1914–1935; Био је покретач и уредник *Народне енциклопедије Срба, Хрвата и Словенаца*, у 4 књиге, 1925. Спремао се да напише *Историју српског народа у средњем веку*, у 9 књига; успео је да приреди само прву, о изворима.

Бавећи се публицистиком и просветитељством, писао је чланке за разне новине, највише за *Полицику*. Такође, објављивао је књиге и сепарате о историјским темама, међу којима су нарочито били популарни они о нашим владарима: *Цар Душан*, 1921; *Немања*, 1933; *Стеван Првовенчани*, 1934; *Свети Сава*, 1935; *Краљ Урош*, 1935; *Краљ Драгушин*, 1936; *Краљ Милушин*, 1937, па су неки више пута репринтовани.